

PARMIGIANINO LOUVRE

Parmigianino: Gyermekfej tanulmány, papír, vörös kréta

© Musée du Louvre / T. Olivier

Freskóin kívül csupán 55 festménye maradt fenn a fiatalon elhunyt manierista mesternek, hattyúnyakú madonnáival mégis nagy hatást gyakorolt a kortársakra. A halála óta eltelt évszázadok során jó néhányszor újrafelfedezték Parmigianino kivételesen elegáns, excentrikus stílusának, jellegzetesen megnyújtott alakjainak szépségét. Mivel még jó néhány évig esélyünk sincs arra, hogy a Szépművészeti Múzeum egyébként kivételesen gazdag, többek közt húsz eredeti rajtot őrző gyűjteményét lássuk, a legjobb, ha Párizs felé vesszük az irányt, ahol most a Louvre válogat saját Parmigianino-gyűjteményéből. A „Kis Pármai” volt az egyik első művész, aki felismerve a sokszorosításban rejlő reklámlehetőséget, műveit rézkarc/ rézmetszet formájában maga sokszorosította és terjesztette. Élete végén, római és bolognai diadalút után visszatért szülővárosába, de hamarosan perbe fogták, majd száműzték, mert nem tett eleget szerződésben foglalt kötelezettségeinek. A gyors meggazdagodás reményében ugyanis a festést elhanyagolva, egyre több időt töltött alkimista kísérletekkel. A nagy életrajzíró, Giorgio Vasari szerint végül ez döntötte végromlásba, egyedi stílusa, virtuóz rajztudása ellenére emiatt nem emelkedett a legnagyobbak közé.

**Parmigianino (1503–1540) rajzok,
Louvre, Párizs, 2016. február 15-ig.**

DOWNLOAD DESIGN

A lapraszerelt variábilis skandináv egyenbútor kifinomult alternatíváját, igazi design ingyencséget kínál ingyen és bérmentve a nagyközönségnek a Download Design csapata. A 13 nagyon trendi, könnyed, színes és sokféleképpen felhasználható kisbútor gyártmányrajzait a Creative Commons Licence [CCL] alapján bárki szabadon letöltheti és elkészít[et]heti. Nyitásképpen 2015-ben a formatervezett bútorok horribilis árait megfizetni képtelen fiatalok „első otthonának” berendezésében segít Magyarország első *open design* kezdeményezése, melyet idén tavasztól a projekt anyaintézménye, a MOME, az Open Design Platform létrehozásával hasonló programokkal bővíti. A fenntarthatóságra törekvés mellett a legjobb értelemben vett népművelő szándékot is csak a javára írhatjuk az ötletgazdáknak, hiszen más, már bejáratott közösségi megosztásra szerveződő kulturális tartalmakhoz hasonlóan, a fogyasztás helyett ők is a tudásmegosztásra és a tervezői-kivitelezői együttműködésre helyezik a hangsúlyt. A Download Design, amit a MOME bútortervező hallgatói a Bútorszövetség és a Hungexpo támogatásával valósítanak meg, a tavalyi év legkreatívabb és legszerethetőbb tartalmai közé sorolta a Super Channel Highlights of Hungary.

www.downloaddesign.hu

© Fotó: Fövényi Sándor

Kovács Kristóf: Hahó polc

VOGUE 100

Százéves a brit *Vogue*, a divatbiblia első európai kiadása, amely Párizst megelőzve 1916-ban, a szigetországban debütált. A National Portrait Gallery jubileumi kiállítása javarészt a lap kiadója, a Condé Nast archívumából válogatott 280 méltán híres vagy éppen ritkán reprodukált kép segítségével kalauzol végig a divatfotó nagy korszakain, s nem mellékesen az elmúlt évszázad divatban tükröződő történelmén. Cecil Beaton, Lee Miller [a *Vogue* saját háborús fotósaként is], Irving Penn, David Bailey vagy Mario Testino fotói hiperérzékeny lenyomatai a kornak, melyben születtek. London háborús romjai között a visszafogott, ám tökéletes eleganciájú kosztüm a normalitást előlegezi, míg David Hockney és az őt rajongva bámuló szeretője, Peter Schlesinger közé lépő csillogó estélyi ruhás modell az egyetlen képbe sűrített „Swinging London”. A kilencvenes évek amerikai szupermodell korszakára adott brit válasz pedig Kate Moss volt, akit szintén a *Vogue* koronázott „a grunge királynőjévé”. A század brit divattörténete elválaszthatatlanul összefonódik a művészetével, így a fotók kreálta mágikus valóságban Francis Bacon, Andy Warhol, Damien Hirst vagy David Bowie is otthonosan mozog.

Vogue 100. A stílus évszázada.

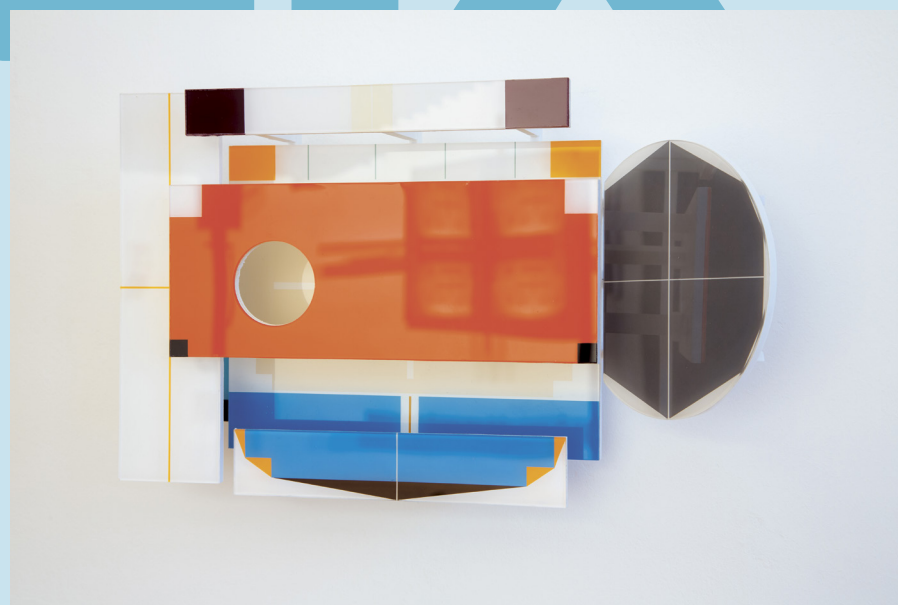
National Portrait Gallery, London, 2016. május 22-ig.

Cecil Beaton: David Hockney, Peter Schlesinger és Maudie James, 1968 © The Condé Nast Publications Ltd.
Vogue 100. A stílus évszázada. National Portrait Gallery, London, Leon Max támogatásával

SZUPREMATISTA NAPPALI

Kiállítás enteriőr

© PIM – Kassák Múzeum © Fotó: Surányi Miklós

Futurisztikus nappalivá alakult a Kassák Múzeum kiállítótere. Kokesch Ádám a „radikális design” és a „radikális képzőművészet” kapcsolatát vizsgálja, a 20. század eleji absztrakciót és modernista tárgykultúrát szorosan összefonó forradalmi esztétika nyomán. Mindenesetre a színes plexilapokkal, átablettel és „tévével” felturbózott kanapé és a parkettaelemekből komponált minimalista faldekoráció nem áll távol attól a vágyképtől, amilyenek egy orosz szuprematista képzelhette száz évvel ezelőtt a szebb jövőt. A[z ál] bútorok mellett a falon, padlón, ablakon elhelyezett titokzatos apró szerkezetek a mindennapjainkat uraló technikai eszközök seregére utalnak, csak kevésbé praktikusak: hol egy láthatatlan fénynyaláb, hol prizmák és tükrök segítségével idézik meg a Szent Négyzet [kör vagy kereszt] alakzatot, már-már vallásos áhítatot keltve a látogatóban. De amint idővel a szuprematista festmények felülete berepedezik, és a képhez közelebb hajolva feltűnnek a tökéletes négyzet szélein az apró tökéletlenségek, úgy Kokesch beazonosíthatatlan funkciójú high-tech szerkezetein is – kiváltképp a pleximűveken – nyomot hagy az idő vagy feltűnnek a házilagos barkácsolás jelei. A mindent hasznosító és újrafelhasználó radikális design szellemében létrehozott, ám végeredményben „haszontalan” tárgyimitációk az egész gondolatkísérletet átható irónia miatt olyan szimpatikusak.

Kokesch Ádám: BACKUP – Biztonsági mentés,
Kassák Múzeum, 2016. február 14-ig.